

[Hilmar Baunsgaard.]

være sagt, at det radikale venstre fortsat deler opfattelsen af, at sikkerhedspolitikken ikke skal henlægges under EF.

Jeg kan også tilslutte mig de oplysninger og de betragtninger, ministeren gjorde gældende vedrørende Norges forhandlingssituation. Ingen kan være i tvivl om, at det for Danmark spiller en betydelig rolle, om den norske regering i sine forhandlinger opnår et sådant resultat, at Norge vil være i stand til samtidig med os andre at underskrive tiltrædelsestraktaten først i det nye år.

Der er derudover to problemer mere, jeg mener bør nævnes. Der har forståeligt nok været en betydelig interesse for, om en eventuel indtræden i fællesmarkedet ville kunne forringe den ligestilling mellem kvinder og mænd, som er et væsentligt led i det danske samfundsmønster. Den arbejdsgruppe, den forrige regering nedsatte til at belyse dette problem, har nu afgivet sin første redegørelse. Det fremgår af denne redegørelse, at der ikke ses at være nogen fare for, at vi ikke fortsat som hidtil selv kan fastlægge vor linje på det område. Jeg mener efter denne redegørelse ikke, der er grund til at nære ængstelse, men vil gerne sige, at vi selvsagt bør følge også dette område meget nøje. Det gør vi vel ikke mindst, fordi det kan give os en mulighed for at medvirke til at fremme en udvikling i de øvrige EF-lande, hvilket vil være af interesse for de fremskridtsvenlige kræfter i EF.

Endelig er der et problem mere, som jeg finder at jeg bør nævne, inden jeg for det radikale venstres vedkommende kan udtale tilslutning til underskrivelse af tiltrædelsestraktaten. Det er til gengæld et problem, der alene kan løses af Danmark selv. Det er en skærpende af den eksisterende danske jordlovgivning. Vi må nødvendigvis sikre os en lovgivning, der muliggør, at vi selv kan bestemme udviklingen i ejendomsforholdet til dansk jord. Det er ikke et spørgsmål først og fremmest om at beskytte sig selv mod de fælles regler i Romtraktaten, men derimod en realistisk erkendelse af, at i andre fællesmarkedslande har man en overordentlig restriktiv jordlovgivning. Har Danmark ikke en tilsvarende mulighed for at dirigere udviklingen, vil dansk jord blive udsat for et pres større, end vi kan holde til. Det radikale venstre forventer, at regeringen meget

hurtigt fremlægger sine forslag, og at der er enighed mellem de partier, der anbefaler en dansk tilslutning, så at man kan gennemføre den nødvendige skærpende.

Efter disse korte kommentarer til den aktuelle forhandlingssituation skal jeg, idet jeg samtidig kan meddele, at det radikale venstres folketingsgruppe med undtagelse af nogle få medlemmer kan tilslutte sig, at regeringen underskriver tiltrædelsestraktaten, tillade mig at fremføre nogle mere principielle betragtninger omkring Danmarks interesse i og forhold til den kommende europæiske udvikling.

I diskussionen om Danmarks forhold til fællesmarkedet er der en væsentlig afvigelse i forhold til den argumentation, der for 10 år siden førtes frem fra modstandere eller dem, der repræsenterede betænkelighederne. Dengang tog diskussionen som regel sit udgangspunkt i spørgsmålet om fællesmarkedets overlevelsesmuligheder. Mange var jo dengang i tvivl om holdbarheden, og en sådan tvivl gjorde en tøvende dansk holdning naturlig. Når spørgsmålet nu ikke længere drages ind i den aktuelle diskussion, er årsagen selvfølgelig, at alle — tilhængere som modstandere af dansk medlemskab — i dag realistisk erkender, at fællesmarkedet er her og bliver her. Dermed har vi fået besvaret det for vor egen bedømmelse fundamentale spørgsmål. Fællesmarkedet bliver her og er det givne grundlag, hvorpå vi må bedømme Europas fremtid og Danmarks placering i denne.

Når fællesmarkedet nu engang er her, hvordan mener vi så det bør se ud? Er det i vor interesse, at England er indenfor, eller ønsker vi England placeret udenfor? Man kan sige, at dette forhold er uden aktuel interesse, eftersom England jo har truffet sin afgørelse og vil være medlem fra nytår 1973. Når spørgsmålet alligevel bør accepteres som relevant, så er det for det første, fordi en engelsk deltagelse radikalt ændrer Danmarks situation — økonomisk og i betydelig grad også politisk. Dernæst fordi det kan spille afgørende ind i vurderingen af, hvad vi ønsker, og hvad vi kan forvente af fællesmarkedets fremtidige udvikling, ikke mindst dets politiske udvikling.

Diskussionen om fællesmarkedets politiske mål reduceres ofte til at være en diskussion om beskæringer af det lille Danmarks